

Той погледна ръжъта, погледна Гроздана и пакъ се усмихна.

— Ще я занеса въ кръчмата. Нека да я видятъ всички. А ти какво си подранилъ тъй? Да не отивашъ въ Загорци?

— Имамъ и азъ една нива тждява, — отвърна Грозданъ. — Оставилъ бѣхъ я за сѣно. Искамъ да видя какъ е.

— Че нали я даде на Къня? — очудено и безъ всѣка задна мисль попита Монката. — Взелъ си паритѣ за сѣното, какво ще му гледашъ вече.

— Оставихъ и за себе си малко. Добро сѣно прави. Пъкъ тази година, дѣто се казва — и на камъка трѣва поникна.

— Голѣмъ берекетъ, голѣмо чудо, ти казвамъ! — повтори Монката и пакъ повдигна ръжъта. — Да бѣхъ сѣлъ повечко я! Ама и колкото и да е, сполай ще кажемъ Хубаво е. Та сѣното искашъ да видишъ, а?

Грозданъ не го чу и не му отговори. Монката го погледна. Едвамъ сега той можа да забѣлѣжи колко измжчено и посърнало бѣше лицето му. Усмивката на Монката се изгуби, въ погледа му се появи състрадание. Той седна близо до Гроздана, сви цигара, прѣдложи и нему табакерата си. Нѣколко минути и двамата мълчаха.

— Гроздане, — почна Монката съ съвсѣмъ другъ тонъ вече. — Все искамъ да те попитамъ кога те видя. Какво стана работата ви съ Вълчана, за нивитѣ де? Истина ли е, че Вълчанъ спечелилъ дѣлото?

— Истина е. Спечели го.

— Спечели ли го? Вълчанъ! Гледай, гледай! Е, иди кажи сега, че има право на тоя свѣтъ. А! Лошъ е тозъ дъртакъ, не е правъ човѣкъ и туй-то! Е, какво мислишъ да правишъ сега? Ще продължишъ дѣлото нали? Ще го сждишъ ти пъкъ сега.

— Да го сждя ли? Не. Него сждъ го не лови. Ще видя какво ще правя. Ще си помисля.